

„Eriku, to je nádhera!“ vyhrkla
vzrušeně Ariel, když kroužila se svým
princem plesovým sálem. „Můžu s tebou
tančit a přitom vidět na oceán!“

„Stýská se ti po mořských přátelích?“ zeptal se princ.

„Někdy,“ přisvědčila Ariel trochu posmutněle. „Ale jsem moc ráda
s tebou.“

Druhý den ráno vstal princ Erik časně. Ariel v zámku nebyla. Našel ji, jak se prochází
po pláži. Věděl, že víla by se ráda setkala se Šupinkou, Sebastíanem i ostatními
kamarády. Ti však bohužel nebyli nikde v dohledu.

Erik došel ke své princezně a objal ji. Sledoval přitom bíle zpěněné hřebeny vln
prudce narážející na pobřeží.

„Dneska je tady nevlídno. Kdybych byl ryba, myslím, že bych se bál připlout tak
blízko ke břehu,“ prohodil Erik jemně. „Nedělej si starosti, Ariel. Najdeme způsob,
jak spojit pevninu a moře. Ty si zasloužíš to nejlepší z obou světů.“